

Horský hotel

HRA
O PĚTI DĚJSTVÍCH

1976

OSOBY

DR. JOSEF KUBÍK, spisovatel

HRABĚ SERGEJ ILJIČ ORLOV

JOSEF TITZ

JOSEF DLASK

RACHEL

VILÉM PECHAR

PECHAROVÁ

MILENA, servírka

LÍZA

JOSEF DRASAR, ředitel hotelu

JOSEF KRAUS, zástupce ředitele hotelu

KOTRBA

KUNC

Odehrává se na zahradě Horského hotelu v současnosti

Na scéně je zahrada Horského hotelu. Pozadí tvoří vyvýšená terasa, spojená velkým otevřeným vchodem s hotelovým vestibulem; z terasy vedou krátké schody na zahradu, která tvoří přední část scény. Na terase jsou dva kavárenské stolky se židlemi; na zahradě vlevo je zahradní stůlek s velkými slunečníkem, obklopený několika zahradními židličkami; upravo u levého stolku Kubík a čte si noviny; u pravého stolku sedí Kotrba, který sice vše s živým zájmem sleduje, nicméně po celou hru nepromluví. U stolku na zahradě sedí Rachel, která cosi plete – na stolku před sebou má kabelku, z níž si odvíjí vlnu. Na lavičce upravo sedí Orlov. Uprostřed scény sedí na dece – pouze v trenýrkách a se slameným kloubkem na hlavě, obklopen různými věcmi, mezi nimiž je termoska, kapesní zrcátko, hřeběn apod. – Pechar, zaujatě si natírá tělo opalovací krémem a přitom si polohlasem zpívá ústřední skladbu z filmu Doktor Živago.

PECHAR (zpívá) Krásné je žít

jen břehu tvému blíž,

krásné je snít

tam, kde ty ráno sníš –

Já křídla mít,

byl bych jak vítr sám,

já křídla mít,

letím o závod k vám –

(Pecharův zpěv přejde v tiché broukání melodie, které bude podbarvovat další dialog. Po chvilce se zleva přikuli na scénu mič; za ním přichází Tiiz. Sebere mič, rozhlédne se po přítomných, až spatří Orlova)

TIIZ Kde jste byl celé odpoledne?

ORLOV Trochu jsem si zdřímnul –

TITZ Odpoledne? To je ale nerozum! Co budete dělat v noci? Zase nebudete moct usnout -
ORLOV Vezmu si prášek -
TITZ To vás nesmí ani napadnout! Anebo snad chcete mít ledvinový nadranec?
(*Titz se usadí vedle Orlova na lavičku, míč si položí na klín. Pechar si přestane broukat. Pauza*)
Jak jste ráno dopadl?
(*Orlov jen mávne rukou*)
Zase nic?
(*Orlov zakroutí hlavou*)
To máte z toho, že nejdte žádné kompoty -
(*Pauza; pak Pechar, stále se natírají, promluví ke Kubíkovi, aniž by ošem na něho pohlédli*)
PECHAR Poslyšte, doktore -
KUBÍK (*vzhledně od novin*) Ano?
PECHAR Třeba si myslíte, že nám do toho nic není -
KUBÍK Do čeho?
PECHAR Když ono se to ale týká tak trochu nás všech -
PECHAROVÁ (*volá za scénou*) Viléme!
KUBÍK Nevím, co máte na mysli -
PECHAR Podívejte, jsou to koneckonců ředitelovy narozeniny - ne? Děláme tu oslavu proto, abychom si ho naklonili - ne? Potřebujeme ho koneckonců všichni - nemám pravdu?
PECHAROVÁ (*volá za scénou*) Viléme!
KUBÍK Chcete zřejmě říct, že by bylo moudřejší, kdybych tam nechodil -
(*Zprava přichází Liza s náručí květin. Jahníle jí Orlov spatří, rychle vstane*)
ORLOV Lizo -

(586)

LIZA (*zastaví se*) Ano?
(*Orlov k ní přistoupí*)
ORLOV (*tiše*) Nevěřím, že jste na všechno zapoměla!
LIZA Už jsem vám přece řekla, že jde patrně o mýlku; nikdy jsem v Paříži nebyla - (*Chce jít*) Dovolíte?
ORLOV (*zastoupí jí cestu*) A co naše seznámení ve Vrubeckého antikvariátě na bulváru Saint-Germain? Co naše společné čtení Zpěvů Maldororových a Nadji? Nevzpomínáte?
LIZA Je mi líto, hrabě -
(*Liza obejde Orlova a odchází doleva. Orlov spěšně odejde za ni*)
ORLOV (*za scénou*) Lizo! Lizo!
PECHAROVÁ (*volá za scénou*) Viléme!
(*Pechar sklonil natírání a vylévá do trávy obsah své termosky*)
PECHAR Vám to je přece jedno, jestli tam budete - nač ho tedy provokovat? Měl byste to pochopit sám a nekomplikovat zbytečně situaci -
(*Zleva vstoupí Pecharová s pletenou vestou v ruce*)
PECHAROVÁ (*k Pecharovi*) Tady jsi! Proč se neozveš, když tě volám?
PECHAR Stalo se něco?
PECHAROVÁ Nesu ti vestu -
PECHAR Na co vestu?
PECHAROVÁ Takhle tě venku nenechám -
PECHAR Vždyť je teplo -
PECHAROVÁ To slunce klame, Viléme! Nezapomeň, že je už září: hřeje to, ale od země jde chlad! Jen vzpomeň loni: taky jsi dělal hrdinu, a jak jsi to pak odsákal! Tu máš -

(587)

(Pecharová poklekně k Pecharovi a pomáhá mu obléct vestu. Tiše)

Tak co?

PECHAR Řekl jsem jí to ráno ve sklenku -

PECHAROVÁ I o tom penzionu?

PECHAR Hm -

PECHAROVÁ A ona?

PECHAR Nic -

PECHAROVÁ To je dobré znamení!

(Pecharová oblékla Pecharovi vestu a nyní se dívá do jeho termosky. Mezitím se zprava vrátil Orlov a zasmušile usedl opět na lavičku vedle Titzze)

Přinesu ti čaj -

PECHAR Já nechci -

PECHAROVÁ Vždyť tam už nic nemáš!

(Pecharová odkvapí s termoskou do hotelu. Pauza)

ORLOV Myslím, že už brzo odjedu -

RACHEL (vzhlédne od pletení) Vám se tu mezi námi nelíbí?

ORLOV Nikde nevydržím dlouho - mám už takovou povahu -

RACHEL Bude tu bez vás smutno -

(Pechar si sundá vestu, pečlivě ji složí a položí vedle sebe, nadeš se začne opět natírat. Pauza; pak v dálece zahouká vlak a všichni přítomní pohlédnou současně na hodinky. Krátce nato vyjde z hotelu Dlask, v jedné ruce nese láhev vína, v druhé dvě sklenky. Rozhlédne se, a když spatří Kubíka, přistoupí k jeho stolu.)

DLASK Můžu?

KUBÍK (překvapeně vzhlédne) Samozřejmě - prosím -

(Kubík nabídně Dlaskovi židli a pak se opět začte do

spých novin. Dlask usedne a nalezje do obou skleniček víno)

DLASK To je vaše -

KUBÍK (vzhlédne) Prosim?

DLASK Ze je to vaše -

KUBÍK (rozpačitě) Moje? Ale to snad -

(Dlask přisune s úsměvem sklenku před Kubíka; Kubík odloží noviny a vezme si sklenku; Dlask si s ním přitučká)

kává)

DLASK Tak - víte na co!

KUBÍK Na co?

DLASK Tak vůbec!

KUBÍK Děkuji -

(Oba se napíjí. Pauza. Potom vytáhne Dlask z kapsy balíček karet, zručně ho zamíchá a pak s ním luskuje, usmívaje se se vyzývavě na Kubíka)

Promiňte, ale nehraji -

DLASK Vážně ne?

KUBÍK Bohužel -

DLASK Škoda -

(Dlask zklamaně zastrčí karty opět do kapsy. Pauza)

Už je vám dobře?

KUBÍK Mně? Jak to?

DLASK Prý vám nebylo dobře -

KUBÍK Kdy?

DLASK Včera, když byla ta oslava ředitelových narozenin. Zajímalo mě, proč tam nejste, a řekli mi, že vám prý není dobře -

KUBÍK Ach tak -

DLASK Aspoň na chvíli jste se tam ale mohl ukázat -

KUBÍK Myslím, že to takhle bylo lepší -
DLASK Já bych tam na vašem místě zrovna šel!
(Pauza)
Psal jste v noci?
KUBÍK Ne -
DLASK Ale měl jste rozsvíceno -
KUBÍK Nemohl jsem usnout, tak jsem trochu četl -
DLASK A proč jste teda nepsal, když jste nemoh
usnout?
KUBÍK Tak - nechtělo se mi -
DLASK Neměl jste nápady?
KUBÍK Asi ne -
DLASK Koneckonců, proč byste je taky musel po-
řádně mít, že jó? Psát - to přece, hergot, není jako
kopat někde kanál! K tomu musí být inspirace,
no ne?
KUBÍK Hm -
DLASK Jednou to jde a podruhé ne, tomu se nedá
poručit! Já jsem sice jen obyčejnej člověk, vám
samozřejmě nesahám ani po kotníky, ale tohle já
zas moc dobře chápu! Vždyť jsem to sám taky
zkoušel -
KUBÍK Psát?
DLASK Byly to jen takový volovinky -
KUBÍK Třeba ne -
DLASK Ba jo -
(Z hotelu vyjde Milena v kostýmu servírky a s tácem s ovoc-
nými slávami. Nejdřív nabídne Kotrbovi)
MILENA Prosím -
(Kotrba si vezme sklenku a děkovně kývne na Milenu.
Pak Milena nabídne Dlaskovi a Kubíkovi)
Prosím, pánové -

(590)

(Dlask jen zakrouží hlavou; Milena tedy sejde do zahrady
a nabídne Rachel, která si vezme sklenku)

RACHEL Díky, Mileno -
(Milena přejde k Titzovi a Orlovovi; Titz bere z tácu dvě
sklenky)

TITZ (k Orlovovi) Tumáte -
ORLOV Nemám žízeň -
TITZ Ale potřebujete vitaminy -

(Orlov si tedy vezme; Milena nabízí Pecharovi; ten se však
stále natírá a Mileny si ostentativně nevšímá. Rozpačitá
pauza)

MILENA Nechceš se něčeho napít?
(Pauza; Pechar nereaguje)

Ty se mnou nemluviš?

PECHAR Jdi pryč -

MILENA Co je s tebou?

PECHAR Povídám: jdi pryč!

MILENA Ty se na mě zlobíš?

PECHAR Neslyšelas?

(Pauza)

MILENA To už nemůžu ani promluvit s hostem?

PECHAR Byli jste spolu přes hodinu sami ve sklení-
ku a já moc dobře vím, co ti tam říkal! Chováš se
jako coura -

MILENA Viléme!

PECHAR Že tě odtud odveze! Tsss! Že tě dá do hote-
lové školy! Tsss! Že se kvůli tobě rozvede a že si
pak spolu založíte vlastní penzion! Takové spros-
té ží! Ten tak! Každý přece ví, že se bez své panič-
ky ani neupšoukne! Moc bych za to nedal, že i k to-
muhle svádění musel získat nejdřív její souhlas -
a kdoví, jestli mu sama nevyumíslí, co ti má naku-

(591)

kat, aby brzo dosáhl svého, a přitom se k ničemu nezavázal!

MILENA Vždyť já to všechno vím, Viléme! Ty jeho návrhy mi jdou jedním uchem tam a druhým ven –
PECHAR Kdybys to nebrala vážně, neposlouchala bys to hodinu ve skleníku! Ale pamatuj si: ještě jednou – a je mezi námi konec!

MILENA Tak já ti něco povím: ať je jaký chce, určitě se chová důstojněji než ty; ačkoli mě miluje a přitom dobře ví o našem vztahu, neřekl dosud o tobě jediné ošklivé slovo –

PECHAR Pochopitelně! Já se mu totiž ohromně holdím! Počítá přece s tím, že až se tě nabaží, daleko snadněji se tě zbaví, když tu budu já! Jenomže já nejsem žádný koš na odpadky! A proto ti říkám naposled: buď on, nebo já! Jasně?

MILENA (ostrě) Tak dobře!

(Milena energicky odejde se svým tácem do hotelu. Pechar je trochu v rozpacích, krouží nechápavě hlavou, rozhlíží se po přítomných a hloupě se usmívá. Nikdo na to nereaguje, mimo Koitru, který také krouží hlavou a hloupě se usmívá. Pauza)

TITZ (k Orlovovi) Jaká byla procházka?

ORLOV Nebyl jsem na procházce –

TITZ Cože? Vy jste nebyl na procházce?

ORLOV Ne –

TITZ Takový den – nikde ani obláček – svěží větrík – a vy dřepíte doma! To prostě nechápu! Já byl už ráno u horního splavu podívat se, jestli nerostou klouzky, pak jsem trochu pomáhal zahradníkovi, asi hodinu jsem se slunil na střechě a od oběda prakticky doted hraju s kuchařem nohejbal! Jste

sám proti sobě, že se tak houževnatě bráníte pohybu! A pak se divíte, že vám je pořád špatně! Co jste vlastně dělal dopoledne?

ORLOV Dnes dopoledne?

TITZ No –

ORLOV Trochu jsem četl –

TITZ Kopie svých starých dopisů, ne?

ORLOV Hm –

TITZ Vždyť už to, člověče, musíte znát nazpaměť! (Pauza; pak Rachel přestane plést a vzhledně k Orlovovi)

RACHEL Byl jste někdy v Náměšti, Sergeji Iljiči?

ORLOV Kde, prosím?

RACHEL V Náměšti na Moravě –

ORLOV Bohužel, nikdy –

RACHEL Já jsem se tam narodila –

ORLOV Přímo v Náměšti?

RACHEL Ano –

ORLOV To jsem nevěděl –

RACHEL Můj otec tam byl nadlesním na panství hraběte Haukwitze, prožila jsem tam prakticky celé dětství – v jakési symbióze s lesem, divokou zvěří, rybníky – byla jsem takové výžle, nejmladší z osmi dětí, a tak si to umíte představit: věčně se sourozenci mimo domov – myslím, že právě té době vděčím za svou samostatnost –

ORLOV Rané dětství má na formování povahy velký vliv –

RACHEL To jste řekl moc hezky, Sergeji Iljiči! Ano: rané dětství má na formování povahy velký vliv! Ale stejně si někdy říkám: k čemu mi vlastně má samostatnost v životě byla, když jsem beztak nebyla nikdy skutečně šťastná –

ORLOV Proč myslíte, že jste nebyla nikdy šťastná?
RACHEL U mužů jsem sice úspěchy měla, ale nikdy ne u těch, o které jsem opravdu stála –
(*Rachel se na chvíli zasní, pak si povzdechne a pustí se opět do pletení. Pauza.*)

DLASK (*ke Kubíkovi*) Nevadí vám, že jsem si přisedl?
KUBÍK Ne –
DLASK Třeba jste chtěl posedět sám –
KUBÍK Nechtěl –

DLASK Nejdřív jsem trochu váhal – říkal jsem si: není na tebe zvědavěj, má svejch starostí dost – pak jsem si ale řekl: je to koneckonců host jako ty – tak co by sis nepřisedl!

KUBÍK To je od vás milé –

(*Pauza; pak Rachel přestane plet a podívá se upřeně na Titz. Titz její pohled zachytí a opětuje, načech – aniž by se přestali na sebe dívat – odloží Rachel pletení a Titz předá mechanicky Orlovovi svůj míč a oba pomalu vstanou a nespouštějce ze sebe zrak, odejdou do hotelu. Pauza.*)

DLASK Víte, já na nějaký taktiky nekoukám! Když je mi někdo sympatickej a je příležitost ho oslovit, tak do toho jdu a o ničem kolem nešpekuluju –

KUBÍK To je jistě správné, i když na druhé straně –
DLASK Co na druhé straně? Jaká je tady druhá strana?

KUBÍK Chtěl jsem jen říct, že byste měl přece jen myslet taky trochu na sebe –

DLASK Koukněte, doktore, já nejsem sice žádnej hrdina, jsem obyčejnej člověk jako každej druhěj, ale nějaká sketa taky zase nejsem! A svý činy si vždycky dokážu obhájit! Vždycky!

(*Pauza; pak Orlov osloví Pechara, který se už opět natírá*)

ORLOV Můžu se vás na něco zeptat?

PECHAR Klidně –

ORLOV Nemáte někdy strach?

PECHAR Já? Z čeho?

ORLOV Tak vůbec –

PECHAR Proším vás – to jsou nápady!

(*Pechar se přestane natírat, zavře a odloží krém, sundá si klobouk a začne se česat. Přitom si polohlasem zpívá svou píseň*)

Já křídla mít, letím o závod k vám –

(*Opona padá*)

Konec prvního dějství

Když se otevře opona, sedí na terase u levého stolku Kubík s Tizem, na jejich stolku leží Tizův míč a Kubíkovy noviny; u pravého stolku sedí Koirba. U stolku na zahradě sedí Rachel a plete; na lavičce vpravo sedí Orlov a Dlask, oba drží skleničky s vínem a na zemi u jejich nohou stojí láhev. Uprostřed scény sedí na dece – tak jako v prvním dějství – Pechar a prohlíží se pozorně v zrcátku, občas přitom dělá různé grimasy. Delší pauza.

ORLOV Slyšíte?

PECHAR Co?

ORLOV Léto –

PECHAR *(okamžik naslouchá)* Včely, že?

ORLOV Včely, ptáci, lesy, řeky, lidé – přesně jako tam –

PECHAR Kde?

(Orlov hledí chvíli zasněně před sebe, pak mu po tváři skane slza. Pauza)

TITZ *(ke Kubíkovi)* Ale na slunci jste, doufám, byl –

KUBÍK Víte, že slunce nesnáším –

TITZ Takže vy jste nevyšel ani na střechu chvíli se slunit?

KUBÍK Ne –

TITZ Pak se ovšem nemůžete divit, že vypadáte tak, jak vypadáte!

KUBÍK Jak vypadám?

TITZ Jako mrtvola!

KUBÍK Nepřeháníte?

TITZ Schwálně si pak stoupneme vedle sebe před zrcadlo ve vestibulu – a přesvědčíte se sám! *(Bere Kubíkovy noviny)* To jsou dnešní!

KUBÍK Těžko –

(Tiz noviny odloží zpět na stolek. Dlask vytáhne z kapsy balíček karet, zručně ho zamíchá a pak s ním luskně, usmívaje se vyzývavě na Orlova)

ORLOV Promiňte, ale nehraji –

DLASK Vážně ne?

ORLOV Bohužel –

DLASK Škoda –

(Dlask zklamaně zastříčí karty opět do kapsy)

TITZ *(ke Kubíkovi)* A co jinak?

KUBÍK Jak – jinak?

TITZ Jak se cítíte psychicky? Nejslavnější to, počítám, nebude –

KUBÍK Ujde to –

TITZ Ještě řekněte, že máte svůj veselý den!

KUBÍK To netvrdím, ale rozhodně je mi líp než předevčirem –

TITZ No pokud je vám měřítkem váš předevčerejší stav –

(Zleva přichází Liza s náručí kočetín. Jakmile ji Orlov spatří, rychle vstane)

ORLOV Lízo!

LIZA *(zastaví se)* Ano?

ORLOV *(tiše)* Prosim vás snažně, skončete už konečně tu komedii!

LIZA Nezlobte se, hrabě, ale nevím, o čem mluvíte – *(Chce jít)* Dovolíte?

ORLOV *(zastoupí ji cestu)* A co naše dlouhé noční procházky po Latinské čtvrti, kdy jsem vám vyprávěl o své korespondenci s Lvem Trockým? Co vaše nedělní návštěvy v mé studentské mansardě na rue Jacob? Ani to vám nic neříká?

LÍZA Neříká –

(*Líza obejde Orlova a odchází doprava. Orlov spěšně odejde za ní*)

ORLOV (*za scénou*) Lízo! Lízo!

(*Pauza; potom Pechar, který se stále pivoří do zrcátka, promluví ke Kubíkovi, aniž by ovšem na něho pohlédl*)

PECHAR Jestli si myslíte, doktore, že jste tím něčemu pomohl, tak jste na velkém omylu –

KUBÍK Mluvíte o té věcerejší oslavě? Dopadla přece výborně – nikdo mi nedal najevo, že by snad má přítomnost –

PECHAR Ale doktore! Vy přece moc dobře víte, že nikdo vám nemohl nic říct, protože jste nás prostě postavil před hotovou věc, do schválně vyhrocené situace, v níž nám nezbylo než mlčet. Jenomže právě s tím jste kalkuloval!

KUBÍK To není pravda –

PECHAR Jak to že ne? Zneužil jste naši slušnost, ačkoli jste dobře věděl, jaké to může mít pro nás následky. Byl to z vaší strany morální teror!

KUBÍK Ale to snad –

(*Z hotelu vyšla Pecharová s termoskou, tiše se přiblížila k Pecharovi a nyní nalévá čaj z termosky do jejího víčka*)

PECHAR Když je někdo mrzák, nemá proto ještě právo nutit zdravé lidi, aby se – ze soucitu s ním –

taky zmrzáčili! Zachoval jste se bezohledně! (*Pecharová podá Pecharovi víčko s čajem; Pechar čaj vypije a víčko pak odhodí do trávy. Pecharová vezme odloženou vestu a opět do ní Pechara navléká. Zleva se vrátí Orlov a zasmušile usedne na lavičku vedle Dlásk*)

PECHAROVÁ (*tiše*) Viléme –

PECHAR Co je?

PECHAROVÁ Ta scéna byla zbytečná –

PECHAR Jaká scéna?

PECHAROVÁ Vůbec nic k němu necítí a ty řeči ve skleníku vůbec nebere vážně. Křivdíš jí –

PECHAR Tak proč to posloucháš?

PECHAROVÁ Ze slušnosti. Věř mi, Viléme: zbytečně si komplikuješ situaci. Měl by ses jí omluvit –

PECHAR Tsss –

PECHAROVÁ Anebo jí aspoň naznač, že se už nezlobíš!

(*Pecharová oblékla Pecharovi vestu, zavře termosku, postaví ji na dleku a odkvapí do hotelu. Pauza*)

ORLOV Myslím, že už brzo odjedu –

RACHEL (*vzhlédne od pletení*) Je to opravdu nutné, Sergeji Ilijiči?

ORLOV Jsem prostě přítelem změny – jako ten přelétavý pták –

(*Pechar si sundá vestu, pečlivě ji složí a odloží vedle sebe, nacheč se začne opět pivořit do svého zrcátka. Pauza*)

DLASK (*k Orlovovi*) Stejská se vám, co?

(*Orlov lehce přikývne*)

Já moc na vzpomínky nejsem. Já koukám spíš dopředu než dozadu, víte. Minulost mě nezajímá.

Taky si skoro nic nepamatuju. Jako ze svého mládí nebo tak. Nikdy jsem se o to zkrátka nezajímal.

Moc bych vám toho o sobě taky nerekl. Mě spíš interesuje to, co je teď –

ORLOV Máte šťastnou povahu –

(*Pauza*)

DLASK Neotravuju vás?

ORLOV Ne –

DLASK Víte, já se moc rád seznamuju s novějma lid-

ma. Někdo na to moc není. Neřek byste, kolik lidí to vyloženě nesnáší. Proto se vždycky radši ptám –
(*Pauza*)

Taky rád poznáváte nové lidi?

ORLOV Celkem ano –

DLASK Tak to jsme zřejmě podobný typy. To byste si, sakra, mohli rozumět. To víte, já jsem sice jen obyčejnej člověk, co se týče vzdělání vám nesahám ani po kotníky, ale zase je se mnou sranda. Máte rád srandu?

ORLOV Jak kdy –

DLASK A taky mám instinkt. Na lidi, víte. Myslím, že se v lidech trochu vyznám. Zajímají mě totiž, ať to je kdokoliv. Proto se taky s nima rád seznamuju, jak jsem už říkal –

(*Z hotelu vyjde Milena s táciem s ovocnými štávkami. Nej-dřív nabídne Kotrbovi*)

MILENA Prosím –

(*Kotrba si vezme sklenku a děkovně kývne na Milenu. Pak Milena nabídne Titzovi a Kubíkovi; Titz bere z tácu dvě sklenky*)

TITZ (*ke Kubíkovi*) Tumaťe –

KUBÍK Nemám žízeň –

TITZ Ale potřebujete vitamíny –

(*Kubík si tedy vezme; Milena sejde do zahrady a nabízí Rachel, která si vezme sklenku*)

RACHEL Díky, Mileno –

(*Milena přejde k Dláskovi a Orlovovi*)

MILENA Prosím, pánové –

(*Dlask jen zakrouží hlavou; Milena se tedy obrátí k Pecharovi; ten se však prohlíží v zrcátku a neváhá si jí; Milena okamžitě váhá, pak zamíří zpět do hotelu*)

PECHAR A co já?

MILENA (*zarazí se*) Promiňte, myslela jsem –

(*Milena se vrátí k Pecharovi a nabídne mu. Pechar ji v tom okamžiku strhne se smíchem k sobě na deku; tác odletí i se sklenkami do trávy*)

Máte rozum? Podívejte, co děláte –

(*Pechar přivine Milenu k sobě*)

PECHAR Tak co? Odjedem spolu?

MILENA A co vaše žena?

PECHAR To je snad moje starost, ne?

MILENA Musím si to rozmyslet – přišlo to tak náhle – mám tu své závazky –

PECHAR Prý vám udělal zase žárlivý výstup –

MILENA Hm –

PECHAR Co říkal?

MILENA Věděl všechno –

PECHAR Co všechno?

MILENA Co jste mi říkal ve skleničku – o hotelové škole – o tom penzionu –

PECHAR Jak to mohl vědět?

MILENA Nevím. Ale moc ošklivě o vás mluvil – prý to jsou všechno lži – prý vám jde jen o to co nejrychleji dosáhnout svého – prý se se svou paní nikdy nerozejdete a i náš vztah máte prý od ní povolen –

PECHAR Co jste mu na to řekla?

MILENA Že vy o něm tak ošklivě nemluvíte –

PECHAR Myslíte, že to bylo rozumné – přilévat oleje do ohně?

MILENA Víte, co mi na to odpověděli? Že prý chcete schválně jeho poměr se mnou udržet, abyste se mne potom snadněji zbavil –

PECHAR To je zajímavé, jaké absurdní konstrukce se dokážou zrodit v mysli zachvácené žárlivosti! Co budete dělat?

MILENA Myslím, že to skončilo --

PECHAR Definitivně?

MILENA Už mám těch věčných výstupů dost --

PECHAR To chápu. Na druhé straně bychom ovšem měli chápat i jeho -- žárlí, protože vás miluje --

MILENA A to vám nevadí?

PECHAR Vadí. Zároveň mi je ho ale líto, protože sám vím nejlíp, jak s člověkem dokáže láska k vám zamávat. Je to v podstatě nešťastný člověk -- a už proto -- chcete-li se s ním opravdu rozejít -- měla byste to udělat aspoň nějak šetrně -- zvolna -- v klidu -- pokud možno po dobrém --

MILENA Tak se mi zdá, že máte pro něho víc porozumění než pro mne --

PECHAR Vždyť je to i ve vašem zájmu!

(Milena se odotáhne od Pechara, chvílku hledí zamýšleně do země, pak se tíše ozve)

MILENA Viléme --

PECHAR Ano?

MILENA Vy vůbec nežárlíte?

PECHAR Ale taky! Snažím se jen víc ovládat --

MILENA Jde vám to nějak podezřele dobře --

PECHAR To se vám jen zdá --

(Milena ještě okamžik přemítá, pak náhle energiicky vstane; Pechar se ji pokusí stáhnout zpět k sobě; ona se mu však vytrhne)

Co je s vámi? Stalo se něco?

(Milena vzrušeně odběhne do hotelu. Pechar je trochu v rozpaczích, kroutí nechápavě hlavou, rozhlíží se po při-

tomných a hloupě se usmívá. Nikdo na to nereaguje, mimo Koitru, který také kroutí hlavou a hloupě se usmívá. Pauza; pak v dálece zahouká vlak a všichni přítomní pohlednou současně na hodinky)

TITZ (ke Kubíkovi) Proč nezkusíte psát třeba paměti?

KUBÍK Paměti? Na co?

TITZ Aspoň byste se zabavil --

(Pauza; Pechar se opět pitoří do zrcátka)

Anebo proč si nepíšete deník? Postřehy -- nápady -- impresy --

KUBÍK Prosim vás --

TITZ Mít jen trochu víc času, hned se pustím do paměti! Rok od roku se mi všechno líp vybavuje --

(Pauza)

Můžu vám říct pravdu, doktore?

KUBÍK Samozřejmě --

TITZ Mám takový nedobry pocit, jako byste už prostě rezignoval --

KUBÍK Na co?

TITZ Na všechno: na zdraví -- na životosprávu -- na psaní -- na vzhled -- a zřejmě i na své postavení ve společnosti! Proč jste vlastně nejel v neděli na to posvícení?

KUBÍK V mé situaci?

TITZ Právě ve vaší situaci jste tam měl jet! Proč marnil jste příležitost, jaká se vám hned tak nenaskytne --

KUBÍK Příležitost k čemu?

TITZ No přece dostat se trochu z té izolace -- navázat kontakty s lidmi -- vyloužit různá nedorozumění! Věřte mi: v takových případech není nad přímá osobní jednání!

KUBÍK To vím –

TITZ Tak vidíte! Doufám, že přijдете aspoň na tu zítřejší oslavu ředitelových narozenin!

(Zprava vstoupí Kunc. Nikdo na jeho přítomnost nereaguje, jediný Kotrba mu hned živě kyne a usmívá se na něj. Kunc se na Kotrba také usmívá, jde přímo k němu, nahne se k němu a dlouze mu něco šeptá. Kotrba je tím velice pobaven, co chvíli vyprskne smíchem. Když konečně Kunc skončí, oba se ještě chvíli smějí, pak se navzájem přátelsky plácnou a Kunc opět odkvápní doprava. Pauza; pak Rachel přestane plést a vzhledne k Orlovovi)

RACHEL Sergeji Iljiči –

ORLOV Ano?

RACHEL Měl byste se někdy podívat do Náměště –

ORLOV Rád –

RACHEL Je to kouzelný kout! Můj otec tam byl učitelem na měšťance – takový typický venkovský vzdělanec, knihomil a písmák – byla jsem jedináček, rodiče mě měli poměrně pozdě, a tak si umíte asi představit, jak se všechno pořád jen točilo kolem mne! Kdepak běhat po návsi jako ostatní děcka – to jsem vůbec nepoznala! Možná právě v té tehdejší nepřirozené izolaci tkví kořeny mé plachosti, na kterou jsem v životě tak doplátila –

ORLOV Jak jste na ni doplátila?

RACHEL Nikdy jsem vlastně v sobě nepřekonala ostých vyslovit nahlas ty nejdůležitější věci – a snad právě proto se celý život přímo osudově mímám s těmi, s nimiž bych chtěla spojit svou životní pout –

(Rachel se na chvíli zasní, pak si povzdechne a pustí se opět do pletení. Pauza)

DLASK *(k Orlovovi)* Mohli bychom se vidat častěji, co říkáte?

ORLOV Hm –

DLASK To víte, taková věc chvíli trvá, než se dva lidé spráhnou! To se nedá zlomit přes koleno, to je prostě, jak se říká, věc vývoje! Nemám pravdu?

ORLOV Určitě –

DLASK Ale my dva bychom se mohli doplňovat, co vy na to?

ORLOV Snad –

DLASK Jste poměrně osamělejší –

ORLOV No tak –

DLASK No a já, když to tak vezmu kolem a kolem, vlastně taky moc skutečných přátel nemám. Zná-
mý to jo, těch mám dost, hodně se totiž s lidma seznamuju, to jsem vám přece už říkal – ale jinak, když to tak vezmu kolem a kolem – starý jsme asi tak stejně, co?

ORLOV Asi –

DLASK No tak vidíte!

(Pauza; pak Rachel přestane plést a podívá se upřeně na Dlask. Dlask její pohled zachytil a opětuje, načez – aniž by se přestál na sebe dívat – odloží Rachel pletení a Dlask předá mechanicky Orlovovi svou sklenku a oba pomalu vstanou a nespouštěje ze sebe zrak, odejdou do hotelu. Pauza)

TITZ *(ke Kubíkovi)* Kdepak, milý doktore, život je krátký, a co si v něm člověk nevybojuje, to nemá *(Titz vezme ze stolku svůj míč)* Nepůjdeme si zahrát?

KUBÍK Promiňte, ale nehraji –

TITZ Vážně ne?

KUBÍK Bohužel –

TITZ Škoda –

(*Titz položí míč opět na stůlek. Pauza*)

ORLOV Slyšíte?

PECHAR Co?

ORLOV Léto –

PECHAR (*okamžitě naslouchá*) Včely, že?

ORLOV Včely, ptáci, lesy, řeky, lidé – přesně jako tam –

PECHAR Kde?

ORLOV (*tiše*) Ve Voroněži –

(*Orlov hledí chvíli zasněně před sebe, pak mu po tváři skápe slza. Pechar udělá do svého zrcátka opičí grimasu. Opona padá.*)

Konec druhého dějství

TŘETÍ DĚJSTVÍ

Když se otevře opona, sedí na terase u leného stolku Orlov s Titzem, na jejich stolku leží Titzův míč; u pravého stolku sedí Kořba. U stolku na zahrádě sedí Rachel a pléte; na lavičce vpravo sedí Kubík a Dlask, oba drží skleničky s vínem a na zemi u jejich nohou stojí láhev. Uprostřed scény sedí – tak jako v předešlých dějstvích – Pechar, holi se elektrickým strojkem, od něhož vede dlouhý, několikrát nastavený kabel do hotelu, a přitom si polohlasem zpívá svou píseň.

PECHAR (*zpívá*) Krásné je žít

jen břehu tvému blíž,

krásné je snít

tam, kde ty ráno sníš –

Já křídla mít –

(*Pecharův zpěv přejde v tiché broukání melodie, které bude podbarvovat další dialog*)

DLASK (*ke Kubíkovi*) Vy jste asi neměl lehké život, co?

KUBÍK Jak se to vezme –

DLASK Neměl, jen si to přiznejte! Však já taky ne!

Přitom jsme ho ale oba – na to, jak byl zavšivenej – nesli celkem důstojně. Nemám pravdu?

KUBÍK Pokud jde o mne, snažil jsem se –

(*Pechar si přestane broukat*)

DLASK Jo, snažili jsme se, to je to správný slovo!

Snažili jsme se přiměřeně ke svému postavení!

Člověk vždycky někde trochu uklouzne, to je koneckonců lidský, ale důležitý je podívat se na to tak nějak v globále. No a z tohohle hlediska jsme v jádře obstáli, takže se nemáme za co hanbit

a můžem se klidně podívat jeden druhému do očí.
Co říkáte?

KUBIK Snad ano -

DLASK No a když jsme to v životě dotáhli až sem - tak říkajíc do cílový rovinky - to by v tom byl čert, abysme to už nedorazili! Zvlášť když na to budem dva! No ne?

KUBIK Hm -

(*Rachel přestane plést a vzhledne k Orlovovi*)

RACHEL Až navštívíte v Náměšti zámeček, vzpomeněte si na mě -

ORLOV Vy jste žila v Náměšti na zámku?

RACHEL V mém dětství jsme se zdržovali převážně tam, jen na léto jsme jezdili do Sitzbergu, je to skoro na italských hranicích, býval to majetek rakouské větve Haukwitzů, ale strýc tam nikdy nejezdil - teď to patří, myslím, nějakému levicovému herci -

ORLOV Nevěděl jsem, že máte modrou krev -

RACHEL Proč myslíte, že jsem se nikdy nevдалa?

ORLOV Třeba se ještě vdáte -

RACHEL Jediný šlechtic na světě, Sergeji Iljiči, s nímž toužím žít -

(*Rachel se na chvíli zasní, pak si povzddechne a pustí se opět do platení. Pechar, který se stále holí, promluví ke Kubíkovi, aniž by ovšem na něho pohlédl*)

PECHAR Tím posvícením jste se, doktore, definitivně odepsal -

PECHAROVÁ (volá za scénou) Viléme!

PECHAR Odsoudili to dokonce i ti, kteří se za vás do poslední chvíle bili -

PECHAROVÁ (volá za scénou) Viléme!

PECHAR Zřejmě jste pochopil, že jste svou neblahou roli dohrál, a tak děláte už jen zoufalé a křehčovitě schválnosti, a přitom si zřejmě myslíte, že jste nějaký hrdina nebo mučedník. Naštěstí si už dlouho vyskakovat nebudete -

PECHAROVÁ (volá za scénou) Viléme!

PECHAR Oni vám totiž brzo utnou tipec!

(*Zprava přichází Pecharová s teplotěrem v ruce*)

PECHAROVÁ (k Pecharovi) Tady jsou! Proč se neozveš, když tě volám?

PECHAR Stalo se něco?

PECHAROVÁ Musím ti změřit teplotu -

PECHAR Není třeba -

PECHAROVÁ Už dost dlouho si tady zahráváš se svým zdravím! Když nemáš rozum ty, musím ho mít já - (*Pecharová poklekle k Pecharovi a strčí mu do podpaží teplotěr. Tiše*) Viléme -

PECHAR Co je?

PECHAROVÁ Ona má dojem, že ti na ní nezáleží -

PECHAR Myslíš?

PECHAROVÁ Víím to -

PECHAR A co mám dělat?

PECHAROVÁ Nemohl bys například trochu víc žárlit na toho jejího? Vadí jí, že ti ten jejich poměr vůbec nevadí - (*Pecharová bere Pecharovi z podpaží teplotěr a dívá se na něj*) No vidíš: třicet šest šest! (*Sklepuje teplotěr*) Přinesu ti aspirin -

PECHAR Já nechci -

PECHAROVÁ Uvidíš, jak ti přijde k duhu!

(*Pecharová odkvapí s teplotěrem do hotelu*)

TITZ (k Orlovovi) Odpovědne chci zajít k hornímu splavu podívat se, jestli nerostou klouzky. Půjdete se mnou?

ORLOV Asi ne -
TITZ Vy máte na odpoledne nějaký program?
ORLOV Chtěl bych si trochu číst -
TITZ Staré dopisy, ne?
ORLOV Hm -
TITZ To jsem si mohl myslet! To pro vás už opravdu neexistuje nic jiného než minulost? Teskníte, vzpomínáte, vzdycháte, marníte čas - a přitom se vám nabízí tolik zajímavých možností, jak ho účelně naplnit! Stačí přece, když si člověk připraví pro každý den určitý konkrétní program a podle něho pak prostě jede! Já to stejně nechápu: když už se nedokážete přinutit k nějaké kloudné práci nebo pohybu, když byste si aspoň občas užil trochu zábavy! Dáte si vůbec někdy sklenku vína? Zapálíte si s rozkoší doutník? Zazpíváte si nějakou píseň? Dokážete se vůbec ještě k něčemu upnout? Žijete vy vůbec?

ORLOV Na té včerejší oslavě jsem přece zpíval -
TITZ Jo, ale hned jste se z toho rozplakal!
(Z hotelu vyjde Milena s tácem s ovocnými štávy. Nej-
dříve nabídně Kotrbovi)

MILENA Prosím -
(Kotrba si vezme sklenku a děkovně kývne na Milenu.
Milena nabídně Titzovi a Orlovovi; Titz bere z tácu dvě
sklenky, jednu podává Orlovovi)
TITZ Mouchy snězte si mě - to je vaše krédo! Kré-
do mrtvol! Jestli vám opravdu už na životě nezá-
leží, pak vážně nechápu, co tu ještě děláte -
(Milena sešla do zahrady a nabídně Rachel, která si vzala
sklenku)

RACHEL Díky, Mileno -

(610)

(Milena se obrátí tázavě k Dlaskovi; ten však jen zakrouží
hlavou; Milena tedy nabídně mlčky Pecharovi; Pechar si
vezme sklenku)

PECHAR Děkuji -
(Milena chce odejít)

Mileno -

MILENA (zastaví se) Co je?

PECHAR Zlobíš se moc?

MILENA Už mě ty věčné scény unavují -

PECHAR Znáš mě přece - vždycky takhle vybuch-
nu pro hloupost a pak mě to týden mrzí -
(Pauza)

Já přece chápu, že ho nemůžeš ignorovat - tím
spíš, že tě zřejmě miluje -

(Pauza) Je to koneckonců nešťastný člověk, a už
proto je správné, abys ty jeho hoteliérské návrhy
odmítala pokud možno co nejšetrněji -

(Pauza)

Kdo jiný, hergot, by tomu všemu měl rozumět než
já, který vím přece nejlíp, jak dokáže láska k tobě
s člověkem zamávat!

(Pauza)

Ostatně i kdyby to všechno nakonec myslel vážně
- tu hotelovou školu a tak - kdoví jestli by nestálo
za to toho využít! Jemu bys udělala radost a sobě
bys pomohla - a na našem vztahu by to přece
nemuselo nic změnit. Říká se přece: hloupý, kdo
dává, a ještě hloupější, kdo nebere!

DLASK (ke Kubíkovi) Co děláte v neděli?

KUBÍK Proč?

DLASK Pojedem totiž spolu na posvícení -

KUBÍK Na posvícení? Jak to?

(611)

ORLOV Asi ne -
TITZ Vy máte na odpoledne nějaký program?
ORLOV Chtěl bych si trochu číst -
TITZ Staré dopisy, ne?
ORLOV Hm -
TITZ To jsem si mohl myslet! To pro vás už opravdu neexistuje nic jiného než minulost? Teskníte, vzpomínáte, vzdycháte, marníte čas - a přitom se vám nabízí tolik zajímavých možností, jak ho účelně naplnit! Stačí přece, když si člověk připraví pro každý den určitý konkrétní program a podle něho pak prostě jede! Já to stejně nechápu: když už se nedokážete přinutit k nějaké kloudné práci nebo pohybu, kdyžbyste si aspoň občas užil trochu zábavy! Dáte si vůbec někdy sklenku vína? Zapálíte si s rozkoší doutník? Zaspíváte si nějakou píseň? Dokážete se vůbec ještě k něčemu upnout? Žijete vy vůbec?
ORLOV Na té věrejší oslavě jsem přece zpíval -
TITZ Jo, ale hned jste se z toho rozplakal!
(Z hotelu vyjde Milena s tácem s ovocnými štávy. Nej-
dřív nabídne Kotrbovi)
MILENA Prosim -
(Kotrba si vezme sklenku a děkovně kývne na Milenu.
Milena nabídne Titzovi a Orlovovi; Titz bere z tácu dvě
sklenky, jednu podává Orlovovi)
TITZ Mouchy snězte si mě - to je vaše krédo! Kré-
do mrtvol! Jestli vám opravdu už na životě nezá-
leží, pak vážně nechápu, co tu ještě děláte -
(Milena sešla do zahrady a nabídla Rachel, která si vzala
sklenku)
RACHEL Díky, Mileno -

(610)

(Milena se obrátí távavě k Dlaskovi; ten však jen zakrouží
hlavou; Milena tedy nabídne mlčky Pecharovi; Pechar si
vezme sklenku)
PECHAR Děkuji -
(Milena chce odejít)
MILENO -
MILENA (zastaví se) Co je?
PECHAR Zlobíš se moc?
MILENA Už mě ly věčně scény unavují -
PECHAR Znáš mě přece - vždycky takhle vybuch-
nu pro hloupost a pak mě to týden mrzí -
(Pauza)
Já přece chápu, že ho nemůžeš ignorovat - tím
spíš, že tě zřejmě miluje -
(Pauza) Je to koneckonců nešťastný člověk, a už
proto je správné, abys ty jeho hoteliérské návrhy
odmítala pokud možno co nejšetněji -
(Pauza)
Kdo jiný, hejgot, by tomu všemu měl rozumět než
já, který vím přece nejlíp, jak dokáže láska k tobě
s člověkem zamávat!
(Pauza)
Ostatně i kdyby to všechno nakonec myslel vážně
- tu hotelovou školu a tak - kdoví jestli by nestálo
za to toho využít! Jemu bys udělala radost a sobě
bys pomohla - a na našem vztahu by to přece
nemuselo nic změnit. Říká se přece: hloupý, kdo
dává, a ještě hloupější, kdo nebere!
DLASK (ke Kubíkovi) Co děláte v neděli?
KUBÍK Proč?
DLASK Pojedem totiž spolu na posvícení -
KUBÍK Na posvícení? Jak to?

(611)

DLASK Bráchův kamarád má hospodu necelejch padesát kiláků odtud a v neděli tam má posvěcení –

MILENA Tak se mi zdá, že jsem pěkná husa –

PECHAR Proč?

MILENA Protože jsem věřila těm tvým žárlivým scénám. Teď vidím, že to všechno byla jen pustá přetvářka –

PECHAR To není pravda –

MILENA Jste všichni stejní!

(Milena odběhne se svým tácem do hotelu. Pechar je trochu v rozpacích, kroutí nechápavě hlavou, rozhlíží se po přítomných a hloupě se usmívá. Nikdo na to nereaguje mimo Kotrbu, který také kroutí hlavou a hloupě se usmívá. Z hotelu přichází Líza s náručí květin. Jakmile ji Orlov spatří, rychle vstane a přistoupí k ní)

ORLOV *(k Líze)* Copak všechna ta něžná, křehká a nevinná slova, která jsem vám šeptával do ucha před módním salonem na Champs-Elysées, kde jste pracovala a jehož pompéznost tak ostře kontrastovala s proletářským prostředím pavlačového domu, kde jste s matkou a svými bratry žila, nebyla nikdy vyřčena? Copak jsme skutečně nikdy nebyli mládí?

LÍZA Co jste v mládí dělal, hrabě, to já nevím. Víím jen, že já u toho nebyla. Dovolíte?

(Líza se vyřhne Orlovovi, sejde do zahrady a zamíří dolůva. Orlov jí však předběhne a zastoupí jí cestu)

ORLOV Jestli jste u toho všeho nebyla vy, pak to vůbec nebylo! Uvědomujete si, co mi chcete vzít? A přitom by stačilo jedině slovo a já budu vědět, že jsem žil – že žiju – že jsem to já – Lízo, má

totožnost je ve vašich rukách! Zachraňte mě!
LÍZA Promiňte, hrabě, ale nemůžu přece zachraňovat vaši totožnost tím, že popřu svou! A prosím vás, abyste se mnou laskavě už nikdy o těchto věcech nemluvil –

(Líza obejde Orlova a odejde doleva. Orlov odběhne zoufale za ní)

ORLOV *(za scénou)* Lízo! Lízo!

(Krátká pauza)

KUBIK *(k Dlaskovi)* Promiňte, ale ten kamarád vašeho pana bratra –

DLASK Co je s ním?

KUBIK On vás na to posvícení pozval?

DLASK Panebože! Vždyť to je bráchův kamarád!
(Zprava rychle vstoupí Líza s květinami sledována Orlovem a míří k hotelu)

ORLOV Lízo!

(Oba zajdou do hotelu. Krátká pauza)

KUBIK *(k Dlaskovi)* No dobrá – ale pokud jde o mě –

DLASK Co pokud jde o vás? Vy prostě pojedete se mnou!

KUBIK To přece nejde –

DLASK Proč by to nešlo? Víte, co to je za událost – takový venkovský posvícení? Víte, co tam bude novějších lidí? A to bysme si měli – my dva! – nechat ujit? Vy jste se zbláznil –

(Zleva vstoupí Líza s květinami sledována Orlovem a míří doprava)

ORLOV Lízo!

(Oba zajdou doprava. Krátká pauza)

KUBIK *(k Dlaskovi)* Já bych jel rád, ale pochopíte, že –

DLASK Vždyť tam, člověče, bude možná i brácha!

KUBIK Já vím -
DLASK No a vy nechcete poznat bráčku? To snad nemyslíte vážně! Už mám zjištěný spojení -
(Zleva rychle vstoupí Líza s květinami stědovína Orlovem a míří do hotelu)
ORLOV Lízo!
(Oba zájdou do hotelu. Krátká pauza)
KUBIK (k Dlaskovi) Nesmíte se zlobit - ale já myslím - vzhledem k mé situaci -
DLASK Co se týká vaší situace, k tomu jsem vám snad už řekl svý, ne?
KUBIK Ale tady přece nejde jen o vás! Já vím, že vy se nebojíte - ale je tu ještě pan bratr - ten jeho přítel hostinský - řada dalších lidí - a ty všechny přece nemůžete postavit před hotovou věc! Copak to nechápete?
(Zprava přichází Orlov, pomalu projde scénou, vystoupí na terasu a těžce doseďne na své místo vedle Títze)
DLASK (tíše) Tohle jste neměl říkat -
KUBIK Proč?
DLASK Urazil jste bráčku!
(Pechar se opět holí. Krátká pauza; pak v dálce zahouká vlak a všichni přítomní pohlédnou současně na hodinky. Krátce nato vyjdou z hotelu Drašar a za ním Kraus. Oba se zastaví na terase. Všichni přítomní ihned vstanou)
PECHAR Dobrý den, pane řediteli -
TITZ Nazdar, Pepíku -
(Drašar na Titzovu familiérnost nereaguje. Lehce naznačí rukou, že se přítomní mohou posadit; když usednou, začne hledat něco po kapsách, až konečně vytáhne malý usmolený papírek. Nahlédne do něho, načech se obrátí k přítomným)

DRASAR Jsme rádi, že jste na zahradě - (Nahlédne do papírku) Hotelový rád platí pro každého - (Nahlédne do papírku) Zabezpečili jsme na ráno víc čaje - (Nahlédne do papírku) Jak si kdo ustele, tak si lehne - (Nahlédne do papírku) My tady nikoho nediskriminujeme - (Nahlédne do papírku) Na záchodě už svítí světlo - (Nahlédne do papírku) Záleží na každém z nás -
(Drašar chce pokračovat, prohlíží si svůj papírek z obou stran, zjistí však, že na něm už nic nemá, strčí ho do kapsy. Následuje poněkud chtěný potlesk. Pak Drašar naznačí rukou, že hodlá pokračovat spatra; všichni ztichnou; Drašar chvíli intenzivně přemýšlí)
Nějak bylo, nějak bude -
(Projev uznalého souhlasu; pauza; Drašar přemýšlí)
Všechno chce svý -
(Projev uznalého souhlasu; pauza; Drašar přemýšlí)
Život jde dál -
(Projev uznalého souhlasu; pauza; Drašar přemýšlí, nic ho však už nenapadá, tak začne obcházet všechny přítomné a potřásat jim rukama)
TITZ Bylo to prima, Pepíku!
(Drašar na Titzovu poznámku nereaguje a naopak jedí - němu Titzovi nepodá ruku a ostentativně ho přehlédne. Zastaví se však, k tichému překvapení přítomných, u Kubíka)
DRASAR Ty seš spisovatel?
KUBIK Ano, pane řediteli -
(Drašar chvíli pokyvuje hlavou)
DRASAR Literatura je důležitá -
(Drašar ještě chvíli přemítá, pak náhle plácně přátelsky Kubíka po zadku, načech se otočí k Rachel, dá jí hlavou

pokyn, aby ho následovala, pokyne přítomným a rychle odejde do hotelu, následován Rachel. Všeobecné uvolnění. Kraus nahlédne do hotelu, aby zjistil, zda je Drašar už z dohledu, načez se obrátí s úsměvem na Kubíka)

KRAUS To je šásek, co?

KUBÍK Není špatný –

KRAUS Prosím tě! Když si pomyslí, že jsem se jako ředitel možná choval jako on, je mi z toho nanič! To ti je, člověče, děsný zrcadlo – když to najednou vidíš takhle odzdoła! Řeknu ti, Josef, už nikdy bych do toho nešel –

TITZ (ke Krausovi) Pepíku –

KRAUS (chladně pohlédne na Titze) Přejete si?

TITZ Já jenom – jestli nevíš –

(Kraus jen mávne rukou a obrátí se ke všem přítomným)

KRAUS S tou ztřeštější oslavou to je, myslím, šťastný nápad. Především proto, že nám to umožní konečně Trochu líp se navzájem poznat a snad se i trochu sblížit. Vždyť to je přece ostuda: žijeme tu tak dlouho pod jednou střechou – jíme táž jídla – procházíme se po týchž místech – a přitom se navzájem k sobě chováme málem jako cizinci! Není už na čase prolomit ty bariéry, které mezi námi existují? Odhodit škrabošky konvencí? Trochu se jeden druhému lidsky otevřít?

(Kraus se zamyslí, chvíli hledí zasněně před sebe, pak se plaše usměje na Kubíka a rychle odejde do hotelu. Krátká pauza; pak Orlov osloví Pechara, který se už opět začal holt)

ORLOV Můžu se vás na něco zeptat?

PECHAR Klidně –

ORLOV Nemáte někdy strach?

PECHAR Já? Z čeho?

ORLOV Tak vůbec –

PECHAR Jako ze smrti, jo?

ORLOV Spíš ze života –

PECHAR Prosím vás – to jsou nápady!

(Pechar se přestane holtit, odloží strojek, sundá si klobouk a začne se česat. Přitom si polohlasem zpívá svou píseň)

Já křídla mít,

byl bych jak vítr sám,

já křídla mít,

letím o závod k vám –

(Opona padá)

Konec třetího dějství

ČTVRTÉ DĚJSTVÍ

Když se otevře opona, sedí tentokrát na terase u levého stolu Kotrba a u pravého Orlov a Dlask, kteří mají před sebou láhev vína a dvě slaničky. U stolu na zahradě, na místě, kde dříve seděla Rachel, sedí Kubík; na lavičce upravené vo sedí Rachel, kabelku má vedle sebe a plete. Uprostřed scény sedí na dece – tak jako v předchozích dějstvích – Pechar, zaujatě si natírá tělo opalovací krémem a přitom si polohlasem zpívá svou píseň.

PECHAR (zpívá) Krásné je žít

jen břehu tvému blíž,

krásné je snít

tam, kde ty ráno sníš –

Já křídla mít –

(Pecharův zpěv přejde v tiché broukání melodie, které se v průběhu dalšího dialogu ztišuje, až posléze vymizí)

RACHEL (k Orlovovi) Je kolem Voroněže hodně le-
sů?

ORLOV Nezlobte se, ale to skutečně nevím –

RACHEL Říkal jste přece, že to je vaše rodiště –

ORLOV Voroněž? Ne –

(Pauza)

DLASK (k Orlovovi) Neotravuju vás?

ORLOV Já se rád seznamuju s novějma lidma –

DLASK Tak to jsme zřejmě podobný typy –

(Z hotelu vyjde Líza s náručí květin. Když spatří Orlova, zarazí se, je okamžik v rozpacích, pak se plaše ozve)

LÍZA Nechtěl jste se mě na něco zeptat?

ORLOV Já? Ne –

LÍZA Tak promiňte – myslela jsem – promiňte –

(Líza rychle odejde doprava. Krátce nato se zprava při-

kulí na scénu míč; za ním přichází Titz. Sebere míč, rozhlédne se po přítomných, až spatří Kubíka)

TITZ Kde jste byl celé odpoledne?

KUBÍK Trochu jsem si zdřímnul –

TITZ Odpoledne? To je ale nerozum –

(Titz se usadí u stolu vedle Kubíka, míč položí na stůlek.

Pechar; stále se natíraje, promluví k Titzovi, aniž by ovšem na něho pohlédl)

PECHAR Poslyšte, Titzí –

TITZ Ano?

PECHAR Třeba si myslíte, že nám do toho nic není – když ono se to ale týká tak trochu nás všech! Měl byste to pochopit sám a nekomplikovat zbytečně situaci –

(Pechar skončí své natírání, vezme si zrcátko a začne se v něm prohlížet, přitom dělá různé grimasy)

KUBÍK (k Titzovi) Jak jste ráno dopadl?

(Titz jen mávne rukou)

Zase nic?

(Titz zakroučí hlavou)

To máte z toho, že nejíte žádné kompoty –

(Pauza; pak v dálce zahouká vlak a všichni přítomní pohlédnou současně na hodinky)

RACHEL (k Orlovovi) Ale narodil jste se v Rusku –

ORLOV V Rusku? Proč zrovna v Rusku?

RACHEL Jste přece Rus –

ORLOV Těžko říct –

(Pauza)

DLASK (k Orlovovi) Vy jste asi neměl lehký život, co?

ORLOV Jak se to vezme –

DLASK Neměl, jen si to přiznejte! Však já taky ne!

ORLOV Přitom jsme ho ale oba – na to, jak byl zavšivenej – nesli celkem důstojně. Nemám pravdu?
DLASK Pokud jde o mě, snažil jsem se –
(Zleva vstoupí Liza s náručí květin. Když spatří Orlova, zarází se, je okamžik v rozpacích, pak se pláče ozve)
LIZA Netykalo se to náhodou Paříže – ta vaše otázka?
ORLOV Paříže?
LIZA Možná jste chtěl vědět, jestli jsme se tam – před lety –
ORLOV To bude patrně mýlka. Pokud si vzpomínám, nikdy jsem v Paříži nebyl –
LIZA Tak promiňte – myslěla jsem – promiňte –
(Liza rychle odejde do hotelu. Krátká pauza)
TITZ *(ke Kubíkovi)* Takový den – nikde ani obláček – svěží větrík – a vy dřepíte doma!
(Pechar, sídle se prohlížeje v zrcátku, promluví k Titzovi, aniž by ovšem na něho pohlédl)
PECHAR Jestli si myslíte, že jste tím něčemu pomohl, tak jste na velkém omylu. Byl to z vaší strany morální teror!
TITZ Ale to snad –
(Pechar odloží zrcátko, vezme si svůj holicí strojek a začne se holit)
KUBÍK *(k Titzovi)* A co jinak?
TITZ Jak – jinak?
KUBÍK Jak se cítíte psychicky? Nejslavnější to, počítám, nebude –
TITZ Ujde to –
(Pauza; pak v dálece zahouká vlak a všichni přítomní pohlédnou současně na hodinky)
RACHEL *(k Orlovovi)* Promiňte, ale –

ORLOV Copak?
RACHEL Mohu se zeptat, kde jste se tedy vlastně narodil?
ORLOV Co já vím –
RACHEL No přece jste se musel zajímat o svůj původ –
ORLOV Proč bych musel?
RACHEL Takže vlastně vůbec není jisté, že jste hrabě!
(Pauza)
KUBÍK *(k Titzovi)* Proč jste vlastně nejel v neděli na to posvícení?
TITZ V mé situaci?
KUBÍK Právě ve vaší situaci jste tam měl jet! Promarnil jste příležitost, jaká se vám hned tak nenaskytne –
(Pauza)
ORLOV *(k Dlaszkovi)* Stejská se vám, co?
(Dlask lehce přikývne)
Já moc na vzpomínky nejsem. Já koukám spíš dopředu než dozadu, víte. Taky si skoro nic nepamatuju –
DLASK Máte šťastnou povahu –
(Pauza)
KUBÍK *(k Titzovi)* Můžu vám říct pravdu, Titzi?
TITZ Samozřejmě –
KUBÍK Mám takový nedobrý pocit, jako byste už prostě rezignoval –
TITZ Na co?
KUBÍK Na všechno –
(Pauza)
ORLOV *(k Dlaszkovi)* Člověk vždycky někde trochu

uklouzne, to je koneckonců lidský – ale v jádře jsme oba obstáli, takže se nemáme za co hanbit –

DLASK A můžem se podívat klidně jeden druhému do očí –

ORLOV No a když jsme to dotáhli až sem – tak říkají do cílový rovinky – to by v tom byl čert, abysme to už nedorazili! Zvlášť když na to budem dva! No ne?

DLASK Hm –
(Pauza)

KUBIK (k Titzovi) Doufám, že přijдете aspoň na tu ztřešší oslavu ředitelových narozenin!

(Zprava vejde rychle Líza s náručí kořtin a ihned se obrátí vzrůšeně na Orlova)

LÍZA A co Vrubeckého antikvariát? Co čtení Zpěvů Maldororových? Co vaše studentská mansarda na rue Jacob?

ORLOV Nevím, o čem mluvíte –

LÍZA (zoufale zvolá) Sergeji!

(Dlask vzrůšeně vstane a přiskočí k Líze)

DLASK Lízo! Tak přece jste to vy! Vzpomínáte na naše mládí v Paříži?

LÍZA Nezlobte se, pane Dlasku, ale nikdy jsem v Paříži nebyla. Dovolíte?

(Líza obejde Dlaska a odchází doleva. Dlask spěšně odejde za ní)

DLASK (za scénou) Lízo! Lízo!

(Pauza; pak v dálce zahouká vlak a všichni přítomní pohlédnou současně na hodinky. Krátce nato vejde z hostelu Milena s tácem s ovocnými šťávami. Nejdřív nabídně Kořtbovi)

MILENA Prosím –

(Kořba si vezme sklenku a děkonně kývne na Milenu. Milena se obrátí tázavě k Orlovovi; ten však jen zakroučí hlavou; Milena tedy sejde do zahrady a nabídně Rachel, která si vezme sklenku)

RACHEL Díky, Mileno –

(Milena přejde k Titzovi a Kubíkovi; Kubík bere z tácu dvě sklenky)

KUBIK (k Titzovi) Tumaťe –

TITZ Nemám žizeň –

KUBIK Ale potřebujete vitamíny –
(Titz si tedy vezme; Milena nabídně Pecharovi; ten se však ostentativně odotáčí a holt se dál. Rozpačíád pauza)

MILENA Co je s vámi?

PECHAR Jděte pryč!

MILENA Vy se na mě zlobíte?

PECHAR Neslyšela jste?

(Pauza)

MILENA Sám jste mě přece nabádal, abych nepřilévala oleje do ohně a ukončila ten poměr pokud možno šetrně –

(Pechar odloží holičí strojek a vzhledně k Mileně)

PECHAR Tím jsem ale nemyslel, že to máte hrát na dvě strany! Chováte se jako coura!

MILENA Viléme!

PECHAR Myslíte, že nevím, jak si to představujete? Že vás odtud vytáhnou – budu vás vydržovat na hotelové škole – pak že budete ždímat peníze z našeho penzionu, a on se přitom bude s vámi pešit! To by se mu hodilo: mít vás pěkně zajištěnou skr-ze mne a sám se nemuset k ničemu zavazovat. A vy byste na to přistoupila!

MILENA Jak to můžete říct?

PECHAR Jinak byste ty jeho plány tak klidně neposlouchala –

MILENA Vždyť mi to jde jedním uchem tam a druhým ven –

PECHAR Mé návrhy jsou pocitivé a pocitovost chci i od vás! Radím vám, abyste si to rozmyslela dřív, než bude pozdě. Buď on, nebo já! Jasně?

MILENA (ostrě) Tak dobře!

(Milena energeticky odejde se svým tácem do hotelu. Pechar je trochu v rozpacích, kroutí nechápavě hlavou, rozhlíží se po přítomných a hloupě se usmívá. Nikdo na to nereaguje mimo Kotrbu, který také kroutí hlavou a hloupě se usmívá. Mezitím se z hotelu vrátí Dlask a zasmušile usedl opět na své místo. Orlov však mezitím vstal, vytáhl z kapsy balíček karet a sešel ke stolku, kde sedí Kubík s Titze. Nyní luskně kartami a vyzývavě se usměje na Titze)

TITZ Promiňte, ale nehraji –

ORLOV Škoda –

(Orlov pokrčí zklamaně rameny, karty opět zastrčí a usedne vedle Titze na volnou židličku. Zleva vstoupí Kunc. Nikdo na jeho přítomnost nereaguje, jediný Kotrba mu hned živě kyne a usmívá se na něj. Kunc se na Kotrbu také usmívá, jde přímo k němu, nahně se k němu a dlouze mu něco šeptá. Kotrba je tím velice pobaven, co chvíli vyprskne smíchem. Když konečně Kunc skončí, oba se ještě chvíli smějí, pak se navzájem přátelsky plácnou a Kunc opět odkvapí doleva. Kubík vstane, vezme ze stolku míč, zadřibluje s ním uprostřed scény, načechá se obrátit na terasu k Dlaskovi)

KUBÍK Nepůjдете si zahrát?

DLASK Promiňte, ale nehraji –

(Kubík vstoupí na terasu, přisedne k Dlaskovi a položí míč na jeho stolek)

KUBÍK Jste sám proti sobě, že se tak houževnatě bráníte pohybu!

ORLOV (k Titzovi) Prý vám nebylo dobře –

TITZ Kdy?

ORLOV Včera, když byla ta oslava ředitelových narozenin –

KUBÍK (k Dlaskovi) Co jste vlastně dělal dopoledne?

DLASK Trochu jsem čel –

KUBÍK Kopie svých starých dopisů, ne?

ORLOV (k Titzovi) Aspoň na chvíli jste se tam ale mohl ukázat –

TITZ Myslím, že to takhle bylo lepší –

KUBÍK (k Dlaskovi) To pro vás už opravdu neexistuje nic jiného než minulost? Teskníte, vzpomínáte, vzdycháte, marníte čas – dokážete se vůbec ještě k něčemu upnout?

ORLOV (k Titzovi) Co děláte v neděli?

TITZ Proč?

ORLOV Pojedem totiž spolu na posvícení –

KUBÍK (k Titzovi) Jestli vám opravdu už na životě nezáleží, pak vážně nechápu, co tu ještě děláte –

PECHAROVA (volá za scénou) Viléme!

(Pechar, který se už opět holi, promluví k Titzovi, aniž by o všem na něho pohlédl)

PECHAR Tím posvícením jste se definitivně odepsal! Naštěstí si už dlouho vyskakovat nebudete!

PECHAROVA (volá za scénou) Viléme!

DLASK Myslím, že už brzo odjedu –

RACHEL (*vzhledně od pletenů*) Vám se tu mezi námi nelíbí?

DLASK Nikde nevydržím dlouho – mám už takovou povahu –

RACHEL Bude tu bez vás smutno –

PECHAROVÁ (*volá za scénou*) Viléme!

PECHAR (*k Titzovi*) Oni vám totiž brzo utnou tipec! (*Zleva přichází Pecharová s pletenou vestou v ruce. Jde rovnou k Pecharovi, poklekně k němu a pomáhá mu obléct vestu*)

PECHAROVÁ (*tiše*) Viléme –

PECHAR Co je?

PECHAROVÁ Jestli se ti opravdu tak líbí, proč to s ní nezkusíš?

PECHAR Bude mít zábrany –

PECHAROVÁ Musíš jí něco napovídat – například že ji odtud odvezeš – dáš do hotelové školy – že si pak spolu založíte vlastní penzion –

PECHAR Ale co ten její?

PECHAROVÁ Ten ti přece nemusí vadit! Naopak: až se jí nabažíš, budeš se mít aspoň na co vymluvit – (*Pecharová oblékla Pecharovi vestu, nahlédne do jeho termosky a pak s ní odkvapí do hotelu. Pechar si sundá vestu, pečlivě jí složí a položí vedle sebe, načechá si začne opět natírat tělo krémem. Pauza. Pak se Kubík obrátí doůt na Orlovu*)

KUBÍK Jaká byla procházka?

ORLOV Nebyl jsem na procházce. Psal jste v noci?

KUBÍK Nemohl jsem usnout, tak jsem trochu četl.

Ale na slunci jste, doufám, byl –

ORLOV Víte, že slunce nesnáším. A proč jste tedy nepsal, když jste nemohl usnout?

KUBÍK Tak – nechtělo se mi. Pak se ovšem nemůžete divit, že vypadáte tak, jak vypadáte!

ORLOV Víte, že slunce nesnáším. A proč jste tedy nepsal, když jste nemohl usnout?

KUBÍK Nemohl jsem usnout, tak jsem trochu četl.

Ale na slunci jste, doufám, byl –

ORLOV Nebyl jsem na procházce. Psal jste v noci?

KUBÍK Jaká byla procházka?
(*Pechar, stále se natíráje, začne si opět polohlasem zpívat svou píseň*)

PECHAR (*zpívá*) Já křídla mít,

byl bych jak vítr sám,

já křídla mít,

letím o závod k vám –

(*V dálce zahouká vlak a všichni přítomní pohlednou současně na hodinky. Krátce nato vyjde z hotelu Kraus a za ním Drašar. Oba se zastaví na terase. Všichni přítomní ihned vstanou*)

Dobrý den, pane řediteli –

KUBÍK Nazdar, Pepíku –

(*Kraus na Kubíkovo familiérnost nereaguje. Lehce naznačí rukou, že se přítomní mohou posadit; když usednou, začne hledat něco po kapsách, až konečně vytáhne malý usmolený papírek. Nahlédne do něho, načechá se obrátí k přítomným*)

KRAUS Jsme rádi, že jste na zahradě – (*Nahlédne do papírku*) My tady nikoho nediskriminujeme – (*Nahlédne do papírku*) Na záchodě už svítí světlo – (*Nahlédne do papírku*) Záleží na každém z nás –

(*Kraus chce pokračovat, prohlíží si svůj papírek z obou stran, zjistí však, že na něm už nic nemá, tak ho strčí do kapsy. Následuje poněkud chtlčný potlesk. Pak Kraus na-*

značí rukou, že hodlá pokračovat spatra; všichni ztichnou; Kraus velmi dlouho intenzivně přemýšlí, až nakonec vyhrkne)

Život jde dál –
(Opona padá)

Konec čtvrtého dějství

PÁTÉ DĚJSTVÍ

Když se otevře opona, sedí na terase u levého stolku Kubík a čte si noviny; u pravého stolku sedí Kotrba. U stolku na zahradě sedí Rachel a plete. Na lavičce vpravo sedí Orlov. Uprostřed scény sedí na dece – tak jako v předchozích dějstvích – Pechar, zaujatě si natírá tělo opalovacím krémem a přitom si brouká svou melodii. Po chvíli se zleva přikuli míč; za ním přichází Tiz. Sebere míč, rozhlédne se po přítomných, až spatří Orlova.

TIZ Kde jste byl celé odpoledne?

ORLOV Trochu jsem si zdřímnul –

(Tiz se usadí vedle Orlova na lavičku, míč si položí na klín. Pechar promluví ke Kubíkovi, aniž by oššem na něho pohlédl)

PECHAR Poslyšte, doktore –

TIZ Třeba si myslíte, že nám do toho nic není –

ORLOV Když ono se to ale týká tak trochu nás všech –

RACHEL Jsou to koneckonců ředitelovy narozeniny – ne?

PECHAR Vám to je přece jedno, jestli tam budete –

TIZ Nač ho tedy provokovat?

ORLOV Měl byste to pochopit sám a nekomplikovat zbytečně situaci –

(Z hotelu vyjde Drašar, zastaví se na terase a obrátí se s úsměvem k Tizovi)

DRAŠAR To ti je, člověče, děsný zrcadlo – když to • najednou vidíš takhle odzdoła!

(Zleva přichází Pecharová se sklenkou vody a práskem)

PECHAROVA (k Pecharovi) Nesu ti ten aspirin –

(Pecharová dá Pecharovi prášek; Pechar ho zapije vodou; Pecharová odejde do hotelu)

DRAŠAR *(k Titzovi)* Řeknu ti, Josef, už nikdy bych do toho nešel -
KUBIK *(k Drašarovi)* Pepíku -
(Drašar jen mávne rukou a odejde do hotelu. Krátce nato vyjde z hotelu Dlask, v jedné ruce nese láhev vína, v druhé dvě sklenky. Rozhlédne se, když spatří Kubíka, přistoupí k jeho stolku)
DLASK Můžu?
KUBIK *(překvapeně vzhledne)* Samozřejmě - prosím -
(Kubík nabídně Dlaskovi židli; Dlask usedne a najeje do obou skleniček víno)
DLASK Nevadí vám, že jsem si přisedl?
TITZ Když je mi někdo sympatickej a je příležitost ho oslovit, tak do toho jdu a o ničem kolem nešpekuluju -
RACHEL To víte, taková věc chvíli trvá, než se dva lidi spráhnou -
ORLOV Člověk vždycky někde trochu uklouzne -
PECHAR Ale důležitý je podívat se na to tak nějak v globále -
DLASK No a z tohodle hlediska jsme v jádře obstáli -
TITZ Takže se můžem klidně podívat jeden druhýmu do očí -
RACHEL Když jsme to v životě dotáhli až sem -
ORLOV Tak říkajíc do cílový rovinky -
KUBIK To by v tom byl čert, abysme to už nedorazili! No ne?
PECHAR Však oni vám brzo utnou típec!
(Zprava přichází Líza s náručí květin. Jakmile ji Orlov spatří, rychle ustane a zastoupí jí cestu)
ORLOV *(tíse)* Nevěřim, že jste na všechno zapomněla!

(630)

LÍZA Dovolíte?
(Líza obejde Orlova a odchází doleva. Orlov spěšně odejde za ní)
ORLOV *(za scénou)* Lízo! Lízo!
(V dálece zahouká vlak a všichni přítomní pohlédnou současně na hodinky. Z hotelu vyjde Kraus, zastaví se na terase a obrátí se s úsměvem ke Kubíkovi)
KRAUS To ti je, člověče, děsný zrcadlo - když to najednou vidíš takhle odzola!
(Zleva přichází Pecharová se sklenkou vody a práškem)
PECHAROVÁ *(k Pecharovi)* Nesu ti ten aspirin -
(Pecharová dá Pecharovi prášek; Pechar ho zapije vodou; Pecharová odejde do hotelu)
KRAUS *(ke Kubíkovi)* Řeknu ti, Josef, už nikdy bych do toho nešel -
DLASK *(ke Krausovi)* Pepíku -
(Kraus jen mávne rukou a odejde do hotelu. Krátce nato vyjde z hotelu Orlov, v jedné ruce nese láhev vína, v druhé dvě sklenky. Rozhlédne se, když spatří Titze, jde k němu)
ORLOV Můžu?
TITZ Samozřejmě - prosím -
(Orlov přisedne k Titzovi na lavičku, najeje do obou skleniček víno, jednu skleničku podá Titzovi, láhev postaví před sebe na zem)
ORLOV Nevadí vám, že jsem si přisedl?
KUBIK Když je mi někdo sympatickej a je příležitost ho oslovit, tak do toho jdu a o ničem kolem nešpekuluju -
TITZ To víte, taková věc chvíli trvá, než se dva lidi spráhnou -
RACHEL Člověk vždycky někde trochu uklouzne -

(631)

PECHAR Ale důležitější je podívat se na to tak nějak v globále -
ORLOV Když jsme tu v životě dotáhli až sem -
KUBIK Tak říkajíc do cílový rovinky -
DLASK To by v tom byl čert, abysme to už nedorazili! No ne?
PECHAR Však oni vám brzo utnou tipec!
(Z hotelu přichází Líza s náručí květin. Jakmile jí Titz spatří, rychle ustane a zastoupí jí cestu)
TITZ
LÍZA Dovolíte?
(Líza obejde Titze a odchází doleva. Titz spěšně odejde za ní)
TITZ (za scénou) Lízo! Lízo!
(V dálce zahouká vlak a všichni přítomní pohlednou současně na hodinky. Z hotelu vyjde Drašar, zastaví se na terase a obrátí se s úsměvem k Dlaskovi)
DRAŠAR To ti je, člověče, děsný zrcadlo - když to najednou vidíš takhle odzdoła!
(Zleva přichází Milena se sklenkou vody a práškem)
MILENA (k Pecharovi) Nesu ti ten aspirin -
(Milena dá Pecharovi prášek; Pechar ho zapije vodou, Milena odejde do hotelu)
DRAŠAR (k Dlaskovi) Řeknu ti, Josef, už nikdy bych do toho nešel -
ORLOV (k Drašaroví) Pepiku -
(Drašar jen mávne rukou a odejde do hotelu. Krátce nato vyjde z hotelu Titz, v jedné ruce nese láhev vína, v druhé dvě stlenky. Rozhlédne se, když spatří Orlova, jde k němu)
TITZ Můžu?
ORLOV Samozřejmě - prosím -
(Titz přisedne k Orlovovi na lavičku, naleje do obou skle-

(632)

níček víno, jednu shteničku podá Orlovovi, láhev postaví před sebe na zem)

TITZ Nevadí vám, že jsem si přisedl?
DLASK Když je mi někdo sympatickej a je příležitost ho oslovit, tak do toho jdu a o ničem kolem něšpekuluju -
KUBIK To víte, taková věc chvilu trvá, než se dva lidi spráhnou -
PECHAR Když jsme to v životě dotáhli až sem -
TITZ Tak říkajíc do cílový rovinky -
ORLOV To by v tom byl čert, abysme to už nedorazili! No ne?
RACHEL Však oni vám brzo utnou tipec!
(Zprava přichází Líza s náručí květin. Jakmile jí Pechar spatří, rychle ustane a zastoupí jí cestu)
PECHAR (líše) Nevěřím, že jste na všechno zapoměla!
LÍZA Dovolíte?
(Líza obejde Pechara a odchází do hotelu. Pechar spěšně odejde za ní)
PECHAR (za scénou) Lízo! Lízo!
(Z hotelu vyjde Pecharová s tácem s ovocnými šťávami, nabízí postupně všem přítomným, pak odloží táč na stolek na zahradě, sedne si na Pecharovu deku, sundá si šaty a začne si natírat tělo opalovacími krémem, přitom si brouká Pecharovu melodii. Zleva přichází Pechar se sklenkou vody a práškem. K Pecharové)
NESU TI TEN ASPIRIN -
(Pechar dá Pecharově prášek; Pecharová ho zapije vodou; Pechar odejde do hotelu. Zleva přichází Líza, v podpaží má míč a mří dopravu. Kubik ihned vstane a kvapí za ní)

(633)

KUBÍK Lízo!

(Oba odejdou doprava)

RACHEL (k Pecharové) Nezapomeňte, že už je září: hřeje to, ale od země jde chlad!

(Z hotelu vyjde Pechar, v jedné ruce nese láhev vína, v druhé dvě sklenky. Rozhlédne se, když spatří Rachel, jde k ní)

PECHAR Můžu?

RACHEL Samozřejmě - prosím -

(Pechar usedne vedle Rachel a naleje do obou skleniček víno. Zleva přichází Líza, v podpažít má míč a míří do hotelu. Dlask ihned vstane a kvapí za ní)

DLASK Lízo!

(Oba odejdou do hotelu)

RACHEL (k Pecharové) Nezapomeňte, že už je září: hřeje to, ale od země jde chlad!

(Zleva přichází Kubík, v jedné ruce nese láhev vína, v druhé dvě sklenky)

KUBÍK (k Pecharové) Nesu ti ten aspirin -

(Kubík usedne na deku vedle Pecharové a naleje do obou skleniček víno. Zprava přichází Milena, v podpažít má míč a míří doleva. Orlov ihned vstane a kvapí za ní)

ORLOV Mileno!

(Oba odejdou doleva)

RACHEL (k Pecharové) Nezapomeňte, že už je září: hřeje to, ale od země jde chlad!

(Zleva přichází Líza, v jedné ruce nese láhev vína, v druhé dvě sklenky. Rozhlédne se, když spatří Títz, jde k němu)

LÍZA Můžu?

TÍTZ Samozřejmě - prosím -

(Líza přisedne k Títzovi na lavičku, naleje do obou skleniček víno, jednu skleničku podá Títzovi, láhev postaví před

sebe na zem. Zprava přichází Dlask s náručí květin. Zastaví se nad Pecharovou a Kubíkem)

DLASK Když nemáte rozum vy, musím ho mít já - (Dlask jde na terasu a usedne u levého stolu. Zleva přichází Milena se sklenkou vody a práškem a jde k Dlaskovi)

MILENA Kde jste byl celé odpoledne?

DLASK Trochu jsem si zdřímnul -

(Milena dá Dlaskovi prášek; Dlask ho zapije vodou; Milena přisedne k jeho stolu. Zprava se přikuli na scénu míč; za ním přichází Orlov. Sebere míč, rozhlédne se po přítomných, až spatří Pechara)

ORLOV Proč se neozveš, když tě volám?

PECHAR Nezapomeň, že už je září -

(Orlov přisedne k Pecharovi a Rachel a míč položí na stolek. Zleva vstoupí Kunc. Nikdo na jeho přítomnost nereaguje, jediný Kotrba mu hned živě kyne a usmívá se na něj. Kunc se na Kotrbu také usmívá, jde přímo k němu, nahne se k němu a dlouze mu něco šeptá. Kotrba je tím velice pobaven, co chvíli vyprskne smíchem. Když konečně Kunc skončí, oba se ještě chvíli smějí, pak se navzájem přátelsky plácnou a Kunc usedne vedle Kotrby. Pauza; pak v dálece zahouká vlak a všichni přítomní pohlednou současně na hodinky. Z hotelu vyjde Drašar, zastaví se na terase a obrátí se ke všem přítomným)

DRAŠAR Není už načase prolomit ty bariéry, které mezi námi existují? Odhodit škrabošky konvencí? Trochu se jeden druhému lidsky otevřít? Ono se to nezdá, ale čas leů, život je krátký a i váš zdejší pobyt plyne jak voda - a dřív než se nadějete, začnou někteří z vás odtud odjíždět a ti, kteří tu ještě zůstanou, budou si pak vyčítat - ale bohužel už pozdě - jak málo si toho vlastně stačili říct

s těmi, kteří jsou už nenávratně pryč, a jak málo jim dali najevo, že k nim přece jen - navzdory všemu - pociťovali cosi víc a cosi hlubšího -
(Z hotelu vyjde Kraus; všichni přítomní vstanou; Drašar přeruší svůj proslav a ustoupí stranou. Kraus lehce naznačí rukou, že se přítomní mohou posadit; když usednou, začne hledat něco po kapsách, až konečně vytáhne malý usmolený papírek. Nahlédne do něho, načechá se obrátí k přítomným)

KRAUS Hotelový řád platí pro každého -

(Kraus pohlédne do svého papírku, otočí ho, pak ho zastrčí do kapsy. Následuje poněkud chtlčný potlesk. Pauza; pak v dálce zahouká vlak a všichni přítomní pohlédnou současně na hodinky. Dlask vytáhne z kapsy balíček karet, zručně ho zamíchá a pak s ním luskně, usmínaje se vyzývavě na Krause)

KRAUS Promiňte, ale nehraji -

DLASK Škoda -

(Dlask zhlamaně zastrčí karty opět do kapsy)

LÍZA (k Titzovi) Nechtěl jste se mě na něco zeptat?

TITZ Já? Ne -

(Krátká pauza)

PECHAR Svý činy si vždycky dokážu obhájit!

PECHAROVÁ (ke Kubíkovi) Mohli bysme se vidat častěji, co říkáte?

KUBÍK Vy jste asi neměla lehký život, co?

KRAUS Nějak bylo, nějak bude -

(Krátká pauza)

ORLOV Mít jen trochu víc času, hned se pustím do paměti! Rok od roku se mi všechno líp vybavuje -

RACHEL (ke Kubíkovi) Takže vůbec není jisté, že jste hraběl!

KUBÍK Víte, já na nějaký taktiky nekoukám!

DRAŠAR Všechno chce svý -

(Krátká pauza)

TITZ (k Mileně) Chováš se jako coura!

KUBÍK Psát - to přece není jako kopat někde kanál!

KRAUS Život jde dál -

(Krátká pauza)

PECHAROVÁ Rané dětství má na formování povahy velký vliv -

RACHEL Člověk vždycky někde trochu uklouzne -

TITZ (ke všem) Mohli bysme se vidat častěji, co říkáte?

DRAŠAR Na záchodě už svítí světlo -

(V průběhu dalšího dialogu všichni, kdo sedí, postupně vstávají a všichni přítomní začínají různě přecházet po scéně, zastavují se spolu, vytvářejí v různých konstelacích na okamžik skupinky, aby se vzápětí opět rozptýlili)

TITZ (k Rachel) Tak co? Odjedem spolu?

RACHEL A co vaše žena?

TITZ Já koukám spíš dopředu než dozadu -

DLASK (k Orlovovi) Byl to z vaší strany morální teror!

LÍZA (ke Krausovi) To by v tom byl čert, abysme to už nedorazili! No ne?

KRAUS Záleží na každém z nás -

MILENA (k Dlaskovi) Ty seš spisovatel?

DLASK Trochu jsem si zdřímnul -

DRAŠAR (k Pecharové) To je šašek, co?

PECHAROVÁ Literatura je důležitá -

ORLOV (k Pecharovi) Bylo to prima, Pepíku!

PECHAR Však oni vám brzo utnou tipec!

MILENA (ke Kubíkovi) Urazil jste bráchu!

KUBIK Tak to jsme zřejmě podobný typy -
RACHEL (*k Pecharové*) Svý činy si vždycky dokážu obhájit!
PECHAROVÁ (*ke všem*) Mohli bysme se vídat častěj, co říkáte?
DLASK (*k Titzovi*) Na záchodě už svítí světlo -
MÝLENA Myslela jsem, že už brzo odjedu -
KRAUS (*k Drašarovi*) Vám se tu mezi námi nelíbí?
DRAŠAR K čemu mi vlastně má samostatnost byla, když jsem beztak nebyl nikdy skutečně šťasten?
ORLOV (*k Drašarovi*) To máte z toho, že nejte žádný kompoty -
LÍZA (*k Pecharovi*) Copak jsme skutečně nikdy nebyli mladí?
PECHAR Trochu jsem si zdřímnu -
MILENA (*k Pecharové*) Nemáte někdy strach?
PECHAROVÁ Já? Z čeho?
RACHEL (*k Dlaskovi*) Vy nechcete poznat bráčku? To snad nemyslíte vážně -
DLASK Prosím vás, abyste se mnou laskavě o těch to věcech už nikdy nemluvila -
MILENA (*ke všem*) Jste všichni stejní!
LÍZA (*ke všem*) Mohli bysme se vídat častěj, co říkáte?
KUBIK Život jde dál -
(*V průběhu dalšího dialogu začne slabě znít orchestrální nahrávka ústřední skladby z filmu Doktor Živago. Zvolna se zesiluje a všechny postavy se při svých dialogích a přechodech po scéně začínají nenápadně a jaksí bezděky pohupovat ve valčíkovém rytmu. Jak se hudba zesiluje, stává se i tento pohyb stále zřetelnější*)

TITZ (*k Drašarovi*) Víte, co to je za událost - takový venkovský posvícení?
DRAŠAR Zabezpečili jsme na ráno víc čaje -
PECHAROVÁ (*k Dlaskovi*) Hotelový řád platí pro každého -
RACHEL (*k Titzovi*) Jste přece Rus -
TITZ Prosím vás, abyste se mnou laskavě o těchto věcech už nikdy nemluvila -
ORLOV (*k Titzovi*) Tak to jsme zřejmě podobný typy -
DLASK (*k Orlovovi*) To máte z toho, že nejte žádný kompoty -
ORLOV Byl to z vaší strany morální teror -
MILENA Však oni vám brzo utnou tipec!
TITZ Život jde dál -
LÍZA (*ke Krausovi*) Tak co? Odjedem spolu?
PECHAR (*k Drašarovi*) Takže vůbec není jisté, že jste hrabě!
DRAŠAR Všechno chce svý -
PECHAROVÁ (*ke všem*) Jste všichni stejní!
PECHAR (*ke všem*) Mohli bysme se vídat častěj, co říkáte?
KRAUS Já moc na vzpomínky nejsem. Koukám spíš dopředu než dozadu -
DLASK Rok od roku se mi všechno líp vybavuje -
TITZ My tady nikoho nediskriminujeme -
MILENA Copak jsme skutečně nikdy nebyli mladí?
ORLOV Mouchy snězte si mě - to je vaše krédo!
DRAŠAR Mohli bysme se vídat častěj, co říkáte?
LÍZA Život jde dál -
TITZ Copak jsme skutečně nikdy nebyli mladí?
PECHAR Rok od roku se mi všechno líp vybavuje -
KRAUS Jste všichni stejní!

ORLOV My tady nikoho nediskriminujeme –
PECHAROVA Literatura je důležitá –
MILENA Všechno chce svý –
LIZA Literatura je důležitá –
TITZ My tady nikoho nediskriminujeme –
PECHAR Jste všichni stejní!
KRAUS Rok od roku se mi všechno líp vybavuje –
ORLOV Copak jsme skutečně nikdy nebyli mladí?
DRAŠAR Život jde dál –

(Hudba zní stále hlasitěji, takže nyní už zcela přehlásí dialog. Pohyb postav po jevišti zvolna přechází v tanec: nejprve tančí jeden pár, pak se přidá další, až posléze tančí všichni, včetně Kotrby a Kunce, a to tak, že páni, na které se už nedostaly dámy, tančí spolu. Skladba párů se přitom různě proměňuje, pánové si vyměňují navzájem partnerky a střídají se i v párech mezi sebou. Tanec je stále divočejší, hudba stále hlasitější, až se jeviště promění v jediný extatický valčíkový vír. Když toto opojení vyvrcholí, začne hudba zvolna slábnout, tanec se pomalu uklidňuje, jednotlivé páry postupně přecházejí z tance opět jen v rytmické pohupování, pak se jeden po druhém rozcházejí a přítomní zaujímají sóla původní místa. Nakonec hudba vymizí docela, všichni pohyb na jevišti ustane a všechny postavy stále strnuleji civí do hledí. Následuje dlouhé hrobové ticho, pohled postav nabyt až jakési přízračné vytržetosti, což může být podříženo i světlým: na scéně se totiž začíná velmi pomalu stmívat. Když se tento mrtný výjev stává už téměř nesnesitelně dlouhým, začne se pomalu zavírat opona. Když se konečně dovrže, zahouká v dálce vlak)

Konec pátého dějství

Konec hry